

FINLANDS FÖRFATTNINGSSAMLING

Utgiven i Helsingfors den 23 december 2014

1195/2014

Lag

om myndigheten för finansiell stabilitet

Utfärdad i Helsingfors den 19 december 2014

I enlighet med riksdagens beslut, tillkommet på det sätt som bestäms i 87 § i grundlagen, föreskrivs:

1 kap.

Allmänna bestämmelser

1 §

Tillämpningsområde

I denna lag föreskrivs om myndigheten för finansiell stabilitet och dess förvaltning, om stabilitetsavgifter och insättningsgarantier samt om bokslut för och revision av stabilitetsfonden.

2 §

Verket för finansiell stabilitet och dess verksamhetsområde

Verket för finansiell stabilitet, nedan *verket*, är den nationella resolutionsmyndigheten som ska säkerställa stabiliteten på finansmarknaden och omorganisera sådana kreditinstituts och värdepappersföretags verksamhet som drabbats av finansiella svårigheter.

Verket hör till finansministeriets förvaltningsområde och ministeriet ansvarar för

styrningen av verket. Genom förordning av finansministeriet utfärdas närmare bestämmelser om verkets administrativa ställning.

Verket förvaltar stabilitetsfonden, nedan *fonden*, som står utanför statsbudgeten och är sammansatt av den resolutionsfond för stabilitetsavgifter som avses i 4 kap. och av insättningsgarantifonden för insättningsgarantiavgifter som avses i 5 kap.

3 §

Definitioner

I denna lag avses med

1) *EU:s resolutionsförordning* Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 806/2014 om fastställande av enhetliga regler och ett enhetligt förfarande för resolution av kreditinstitut och vissa värdepappersföretag inom ramen för en gemensam resolutionsmekanism och en gemensam resolutionsfond och om ändring av förordning (EU) nr 1093/2010,

2) *det mellanstatliga avtalet* ett avtal mellan medlemsstaterna i euroområdet och andra EU-stater om överföring av och ömsesidighet

RP 175/2014
EKUB 20/2014
RSv 191/2014

Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/49/EU (32014L0059); EUT L 173, 12.6.2014, s. 149
Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU; (32014L0059); EUT L 173, 12.6.2014, s. 190

för bidrag till den gemensamma resolutionsfonden,

3) *resolutionslagen* lagen om resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag (1194/2014),

4) *kreditinstitut* institut enligt 1 kap. 7 § i kreditinstitutslagen (610/2014),

5) *värdepappersföretag* värdepappersföretag enligt 6 kap. 1 § 1 mom. i lagen om investeringstjänster (747/2012), som bedriver handel med finansiella instrument för egen räkning eller säkerställer emissioner,

6) *grupp* en grupp enligt 1 kap. 3 § 1 mom. 7 punkten i resolutionslagen,

7) *stabilitetsavgifter* nationella avgifter som överförs till resolutionsfonden,

8) *EU:s stabilitetsavgift* avgifter som tas ut med stöd av EU:s resolutionsförordning och överförs till resolutionsfonden,

9) *avgiftsskyldig* kreditinstitut enligt 1 kap. 1 § 1 mom. i resolutionslagen,

10) *inlåningsbank* en inlåningsbank enligt 1 kap. 8 § i kreditinstitutslagen,

11) *insättning* likvida medel på konto i en inlåningsbank och likvida medel på väg att inflyta samt i enlighet med insättningsavtalet upplupna räntor till och med det datum då beslut enligt 5 kap. 10 § 2 mom. i denna lag fattades; med insättning avses dock inte medel

a) som är baserade på värdepapper enligt 2 kap. 1 § i värdepappersmarknadslagen (746/2012), eller medel

b) som inlåningsbanken enligt avtalsvillkoren har rätt eller skyldighet att betala tillbaka enligt något annat värde än det nominella beloppet,

12) *ersättningsberättigade insättningar* andra insättningar än

a) offentliga samfunds insättningar,

b) andra kreditinstituts, värdepappersföretags, fondbolags, AIF-förvaltares och finansiella instituts insättningar för egen räkning,

c) försäkringsbolags, försäkringsföreningars, pensionsstiftelsers och försäkringskassors insättningar,

d) insättningar av medel som erhållits genom brott enligt 32 kap. i strafflagen (39/1889); om brottet är föremål för förundersökning eller rättegång kan fonden skjuta upp utbetalningen av ersättningen till dess att domstolens beslut har vunnit laga kraft,

e) insättningar på ett sådant konto för kundmedel som avses i 9 kap. 3 § 1 mom. i lagen om investeringstjänster och har öppnats i tjänsteleverantörens namn,

f) insättningar som ägs av en person vars identitet inte kan utredas i enlighet med 2 kap. i lagen om förhindrande och utredning av penningtvätt och av finansiering av terrorism (503/2008),

g) sådana värdepapper i främmande kapital som har emitterats av ett kreditinstitut samt förpliktelser i samband med skuldinstrument,

13) *juridisk person som agerar på finansmarknaden* ett tillsynsobjekt enligt 4 § i lagen om Finansinspektionen (878/2008) eller en annan sådan finansmarknadsaktör som avses i 5 § i den lagen,

14) *garanterad insättning* den del av en ersättningsberättigad insättning som kan ersättas med stöd av 5 kap. 8 §,

15) *insättare* en fysisk eller juridisk person, ett dödsbo eller någon annan sammanlutning av flera personer som i ett insättningsavtal antecknats som kontoninnehavare, om inte något annat följer nedan av 2 mom.,

16) *insättningsgarantiavgift* en avgift som tas ut hos inlåningsbanker och överförs till insättningsgarantifonden,

17) *EU:s tillsynsförordning* Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012.

Vid tillämpning av 1 mom. 15 punkten ska som insättare anses

1) var och en av dem som i inlåningsavtalet har antecknats som kontoinnehavare till ett belopp som motsvarar dennes relativa andel av tillgångarna på kontot, om det finns flera kontoinnehavare,

2) den person som tillgångarna på kontot tillhör, om

a) denna är känd när ett beslut enligt 5 kap. 9 § 2 mom. fattas,

b) i kontoavtalet som kontoinnehavare har antecknats någon annan tjänsteleverantör än en sådan som avses i 1 mom. 12 punkten underpunkt e, och

c) kontot används för förvaring av tillgångar som tillhör någon annan än kontoinnehavaren.

4 §

Uppgifter

Verket ska

1) sköta sina uppgifter enligt resolutionslagen och tillsammans med Finansinspektionen övervaka att lagen efterlevs,

2) i enlighet med EU:s resolutionsförordning delta i den resolutionsnämnds arbete som avses i artikel 42 i förordningen, samarbeta med resolutionsnämnden och ge nämnden den information som den behöver för att utföra sina uppgifter,

3) ansvara för beräkningen av betalningsandelarna när det gäller de stabilitetsavgifter som avses i EU:s resolutionsförordning, för insamlingen och förvaltningen av avgifterna samt för överföringen av avgifterna till den fond som avses i den förordningen,

4) dra försorg om att de avgifter samlas in och överförs till resolutionsnämnden vilka tas ut för att täcka nämndens administrativa kostnader,

5) genomföra de beslut som resolutionsnämnden fattat med stöd av EU:s resolutionsförordning,

6) sköta insättningsgarantifondens uppgifter enligt 5 kap., samla in insättningsgarantiavgifterna och förvalta dem samt bestämma tidpunkten för avgiftsskyldighetens inträde,

7) i samråd med finansministeriet bereda ärenden som gäller beviljande av lån och garantier enligt artikel 73 i EU:s resolutionsförordning, till den fond som avses i den förordningen,

8) göra framställningar och ta initiativ som gäller utveckling av bestämmelser och föreskrifter om resolution inom finanssektorn,

9) sköta sina uppgifter enligt kreditinstitutslagen,

10) samarbeta med övriga myndigheter,

11) ordna utbildning inom sitt uppgiftsområde,

12) sköta sina uppgifter enligt andra lagar och förordningar.

I resolutionslagen och EU:s resolutionsförordning föreskrivs dessutom om målet för verkets verksamhet och om dess uppgifter.

2 kap.

Förvaltning

1 §

Ledning

Verket leds av en överdirektör som utses och avsätts av statsrådet. Överdirektören ansvarar för att verkets mål nås samt för utvecklingen av verkets verksamhet och för dess resultat.

Överdirektören har en mandatperiod på fem år och kan väljas för högst två på varandra följande mandatperioder.

Behörighetsvillkor för överdirektörstjänsten är en för tjänsten lämplig högre högskoleexamen, sådan mångsidig erfarenhet och kännedom om finansmarknaden som uppgiften förutsätter samt i praktiken visad ledarföråga och ledarerfarenhet.

Vid förhinder för överdirektören ska en tjänsteman vid verket som finansministeriet utser vara ställföreträdare för överdirektören.

Genom förordning av statsrådet får utfärdas närmare bestämmelser om tillsättandet av en ställföreträdare för överdirektören.

2 §

Beslutanderätt

Överdirektören ska avgöra de ärenden som hör till verket, om inte något annat uttryckligen föreskrivs nedan.

Överdirektören fastställer verkets arbetsordning.

Verket ska till finansministeriet göra framställning om sådana beslut enligt resolutionslagen vars genomförande förutsätter upplåning. I 3 kap. 8 § finns bestämmelser om upplåning.

Genom förordning av statsrådet får utfärdas närmare bestämmelser om ledandet av verket och om beslutanderätten.

3 §

Oberoende

Verkets verksamhet ska ordnas så att oberoendet och opartiskheten vid skötseln av uppgifterna är tryggad.

Verkets tjänstemän ska i sitt uppdrag vara oberoende av kreditinstitut, värdepappersföretag och företag som hör till samma grupp och de får inte höra till dessas förvaltningsråd, styrelse eller fullmäktige eller vara principaler eller revisorer och inte heller stå i anställnings- eller uppdragsförhållande till dem.

Bestämmelser om jäv finns i förvaltningslagen (434/2003).

4 §

Delegation

Verket ska ha en delegation som består av representanter som utses av verket, finansministeriet, Finlands Bank och Finansinspektionen och vars uppgift är att säkerställa samarbetet och informationsutbytet mellan nämnda myndigheter. Delegationen tillsätts av finansministeriet för tre år i sänder, på förslag av de myndigheter som nämns i denna paragraf.

Genom förordning av statsrådet får utfärdas närmare bestämmelser om delegationens sammansättning och om dess uppgifter.

5 §

Tjänstemän

Verket ska ha tillräcklig personal för skötseln av sina uppgifter på ett ändamålsenligt sätt. Tjänstemännen utnämns av överdirektören.

Behörighetsvillkor för verkets experttjänstemän är lämplig högskoleexamen och omfattande förtrogenhet med området.

På tjänstemännen tillämpas i övrigt stats-tjänstemannalagen (750/1994).

Statsrådet kan med avvikelse från 1 mom. besluta att en tjänsteman vid finansministeriet, Finlands Bank eller Finansinspektionen, med dennes samtycke, utnämns till tjänsteman vid verket i ett tjänsteförhållande för viss tid. Efter att ha hört tjänstemannens arbetsgivare gör överdirektören en framställning om utnämningen.

6 §

Anmälningskyldighet

Överdirektören ska före utnämningen ge en utredning om

- 1) sin näringsverksamhet,
- 2) sitt ägande i företag och om betydande annan förmögenhet,
- 3) sina skulder, borgensförbindelser och övriga ansvarsförbindelser,
- 4) övriga bindningar som kan ha betydelse för bedömningen av överdirektörens förutsättningar att sköta tjänsteuppgifterna.

Vad som föreskrivs i 1 mom. ska tillämpas också på den som ska utnämnas till en tjänst och som i sina tjänsteuppdrag annat än tillfälligt har tillgång till sekretessbelagda uppgifter om finansmarknaden eller om privata sammanslutningars eller personers ekonomiska ställning eller affärshemligheter.

Redogörelseskyldigheten enligt 1 mom. gäller också den som utnämns till ett tjänsteförhållande för att sköta uppgifter som hör till en tjänst som avses i 1 eller 2 mom.

En tjänsteman ska utan dröjsmål anmäla väsentliga förändringar i de uppgifter som ingår i redogörelsen, rätta bristfälligheter i uppgifterna och vid behov komplettera sin redogörelse. Tjänstemannen ska vid behov på begäran av verket även annars lämna uppgifter om omständigheter som avses i 1 mom.

Verkets överdirektör och tjänstemän ska till en förteckning som förs av finansministeriet göra anmälan om krediter som de fått av kreditinstitut, värdepappersföretag eller företag som hör till dessas grupp samt om borgens- eller andra ansvarsförbindelser som kreditinstitut eller företag har ställt för dem.

Om verkets överdirektör eller tjänstemän innehar aktier som i Finland är föremål för handel på en reglerad marknad eller multilateral handelsplattform samt finansiella instrument vars värde bestäms utifrån aktierna i fråga, ska de i enlighet med 7 § göra anmälan om dem till en förteckning som förs av finansministeriet.

Redogörelsens uppgifter om omständigheter som nämns i 1 mom. 1—3 punkten är sekretessbelagda. Var och en har dock rätt till insyn i den förteckning som avses i 6 mom.

Genom förordning av statsrådet får utfärdas närmare bestämmelser om på vilket sätt utredningen ska ges.

7 §

Insideranmälan

Verkets överdirektör och tjänstemän ska göra insideranmälan inom en månad efter att ha tillträtt uppdraget.

Den som är anmälningsskyldig enligt 1 mom. ska i insideranmälan nämna

1) omyndig, vars intressebevakare den anmälningsskyldige är,

2) sammanslutningar eller stiftelser där den anmälningsskyldige eller en omyndig som avses i 1 punkten direkt eller indirekt har bestämmande inflytande,

3) sitt samt en i 1 punkten avsedd omyndigs och en i 2 punkten avsedd sammanslutnings eller stiftelses innehav av aktier och finansiella instrument vars värde bestäms utifrån aktierna i fråga, när de i Finland är föremål för handel på en reglerad marknad eller på en multilateral handelsplattform.

Insideranmälan ska innehålla uppgifter som behövs för att identifiera personen, sammanslutningen eller stiftelsen i fråga samt uppgifter om aktierna och de andra finansiella instrumenten.

Information enligt 2 mom. 2 och 3 punkten behöver inte uppges till den del den gäller bostadsaktiebolag, ömsesidiga fastighetsaktiebolag som avses i 28 kap. 2 § i lagen om bostadsaktiebolag (1599/2009), ideella eller ekonomiska föreningar eller sammanslutningar som drivs utan vinstsyfte. Om en sammanslutning bedriver regelbunden handel med finansiella instrument, ska emellertid information om denna lämnas.

Den anmälningsskyldige ska inom 14 dagar underrätta verket om ändringar som gäller

1) förvärv och avyttring av aktier och finansiella instrument som avses i 2 mom. 3 punkten, om förändringen i innehavet uppgår till minst 5 000 euro,

2) andra uppgifter som avses i denna paragraf.

8 §

Finansiering av verksamheten

Kostnaderna för verkets verksamhet ska täckas med avgifter som i enlighet med lagen om förvaltningsavgifter till Verket för finansiell stabilitet (1197/2014) tas ut hos kreditinstitut och värdepappersföretag.

3 kap.

Fondens tillgångar och placeringen av dem samt kostnader och upplåning

1 §

Fondens tillgångar

Fondens tillgångar utgörs av stabilitetsavgifter och insättningsgarantiavgifter, av anslutningsavgifter som avses i 5 kap. 4 § samt av placeringstillgångar som förvärvats för avgifterna och av avkastningen på dem.

2 §

Separering av tillgångar

Stabilitetsavgifter liksom även placerings- tillgångar som förvärvats för avgifterna och avkastningen på dem ska separeras från insättningsgarantiavgifter och anslutningsavgifter liksom även från placeringstillgångar som förvärvats för dessa avgifter samt från avkastningen på dem.

3 §

Fondens driftskostnader

Fondens driftskostnader ska täckas genom avgifter som tas ut hos kreditinstituten och värdepappersföretagen i enlighet med lagen om förvaltningsavgifter till Verket för finansiell stabilitet. Kostnaderna för fondens placeringsverksamhet ska täckas med fondens medel.

4 §

Placeringsbeslut om fondtillgångar

Verkets fond som avses i 4 och 5 kap. har en styrelse som beslutar om fondens riskhantering, placeringsplaner och placeringsprinciper samt styr placeringen av tillgångarna. Finansministeriet utser styrelsen för tre år i sänder. Styrelsen har en ordförande, en vice ordförande samt minst tre och högst fem andra medlemmar. För varje medlem utses en personlig ersättare.

Minst två medlemmar och deras personliga ersättare ska utses bland personer som föreslås av intresseorganisationerna för kreditinstituten och sammanslutningarna av inlåningsbanker. Finansministeriet kan entlediga styrelsemedlemmar. Finansministeriet ska på framställning av verket fastställa medlemmarnas arvoden och, på framställning av styrelsen, fondens arbetsordning.

Styrelsen är beslutför när tre medlemmar eller ersättare samt ordföranden eller vice ordföranden är närvarande. Varje medlem har en röst. Ärendena avgörs med enkel majoritet. Vid lika röstetal avgör mötesordförandens röst.

Vad som i 2 kap. 6 och 7 § föreskrivs om anmälningsskyldighet tillämpas också på styrelsens ordförande, medlemmar och ersättare.

På styrelsens ordförande, vice ordförande, medlemmar och ersättare ska när de sköter uppgifter enligt denna lag tillämpas bestämmelserna om straffrättsligt tjänsteansvar. I skadeståndslagen (412/1974) föreskrivs om skadeståndsansvar.

5 §

Placering av fondtillgångar

Verket ska placera de fondtillgångar som det förvaltar så att placeringarna tryggar säkerhet, avkastning och likviditet samt har lämplig spridning. Fondens styrelse ska upprätta en plan för placering av fondtillgångarna (*placeringsplan*). Placeringsplanen ska framför allt beakta fondens karaktär och de krav som placeringsverksamheten ställer. Av planen ska framgå hur fonden planerar att sprida placeringarna, hur fondens rättigheter i anslutning till innehav i andra sammanslut-

ningar ska utövas samt principerna för val av förvaltare.

6 §

Särskilda bestämmelser om placering av insättningsgarantifondens tillgångar

Utöver vad som föreskrivs i 5 § ska insättningsgarantifondens tillgångar placeras i skuldinstrument på vilka i enlighet med EU:s tillsynsförordning vid beräkning av kapitalkravet för kreditrisken ska tillämpas en riskvikt på högst 50 procent, om inte styrelsen av särskilda skäl beslutar placera medlen i andra sådana värdepapper vilkas risk inte nämnvärt avviker från den risk som är förenad med skuldinstrument som avses i detta moment.

Fondtillgångar får inte placeras i aktier eller andelar i en inlåningsbank eller företagsenhet som hör till samma grupp som en sådan bank och inte heller i andra värdepapper som har emitterats av en bank som betalar insättningsgarantiavgift eller en företagsenhet som hör till samma grupp eller av bankens säkerhetsfond. Fondtillgångar får inte heller på annat sätt placeras i en inlåningsbank som betalar insättningsgarantiavgift eller i en företagsenhet som hör till samma grupp som en sådan bank eller i bankens säkerhetsfond.

Vad som i 2 mom. föreskrivs om inlåningsbanker ska också tillämpas på utländska kreditinstitut och företagsenheter som hör till samma koncern och är skyldiga att betala insättningsgarantiavgift.

Vad som föreskrivs i 2 mom. utgör inte hinder för att placera tillgångar i placeringsfonder som avses i 11 kap. i lagen om placeringsfonder (48/1999).

Insättningsgarantifondens likviditet ska vara tillräckligt tryggad med hänsyn till fondens verksamhet. Avkastningen på placeringarna ska läggas till insättningsgarantifondens kapital.

7 §

Fondens riskhantering

Verket ska ha effektiva och tillförlitliga förvaltnings- och styrsystem för identifiering,

hantering, begränsning och uppföljning av risker som är förenade med insättningsgarantifondens tillgångar och ersättningar samt för riskrapportering samt tillräckliga likviditetssystem för betalning av ersättningar till insättare inom den tid som föreskrivs i 5 kap. 10 §.

Verket ska regelbundet, minst vart tredje år, utföra stresstester i syfte att säkerställa att dess egna och inlåningsbankernas informationssystem uppfyller de krav som föreskrivs i detta kapitel.

Utöver vad som föreskrivs i 2 mom. ska stresstester dessutom utföras omedelbart efter det att en ny betydande inlåningsbank blivit skyldig att betala insättningsgarantiavgift eller efter att det har skett betydande förändringar i inlåningsbankernas eller verkets data-system.

Information som inlåningsbankerna med stöd av denna paragraf har tillställt verket får användas endast för stresstester enligt denna paragraf och informationen får inte bevaras längre än vad som behövs för att utföra stresstester.

Vad som i 1 mom. föreskrivs om förvaltnings- och styrsystem samt om de risker som är förenade med tillgångar och betalning av ersättningar ska också tillämpas på resolutionsfonden som avses i 4 kap.

8 §

Upplåning och utlåning

Fonden kan med statsrådets tillstånd och på villkor som det bestämmer ta upp lån inom gränserna för de låneupptagningsfullmakter som riksdagen beviljar i samband med behandlingen av statsbudgeten. För låneräntor och återbetalning ska användas fondens medel.

Resolutionsfonden kan låna pengar från en sådan fond i en annan EES-stat som motsvarar resolutionsfonden, om

1) de stabilitetsavgifter som tagits ut i enlighet med 4 kap. 6 § inte räcker för att täcka förluster, kostnader eller andra utgifter för användningen av resolutionsfonden,

2) sådana extra stabilitetsavgifter som enligt 4 kap. 7 § ska betalas i efterhand inte omedelbart är tillgängliga, och om

3) andra alternativa finansieringsarrangemang inte omedelbart står till förfogande på rimliga villkor.

I låneavtalet ska för alla långgivare avtalas om enhetliga ränte- och återbetalningsvillkor och övriga villkor, om inte verket och alla långgivare gemensamt avtalar något annat.

Resolutionsfonden kan med statsrådets samstycke bevilja lån till en sådan fond i en annan EES-stat som motsvarar resolutionsfonden.

4 kap.

EU:s stabilitetsavgift till EU:s gemensamma resolutionsfond och stabilitetsavgiften till den nationella resolutionsfonden

EU:s gemensamma resolutionsfond

1 §

Beräkning av EU:s stabilitetsavgift

Den som är avgiftsskyldig ska årligen senast den 31 maj i enlighet med artiklarna 70 och 71 i EU:s resolutionsförordning betala in EU:s stabilitetsavgift till den resolutionsfond som förvaltas av verket. EU:s stabilitetsavgift debiteras av verket.

2 §

Betalningsförfarande för EU:s stabilitetsavgift

Verket ska beräkna stabilitetsavgiften för varje avgiftsskyldig och se till att EU:s stabilitetsavgifter samlas in i enlighet med EU:s resolutionsförordning samt det mellanstatliga avtalet. Genom förordning av Europeiska kommissionen föreskrivs dessutom särskilt om hur stabilitetsavgifterna ska bestämmas.

Verket kan meddela närmare föreskrifter om betalningsförfarandet för EU:s stabilitetsavgift.

Beloppet av EU:s årliga stabilitetsavgift kan sänkas i motsvarighet till resolutionsfondens avkastning på placeringen av EU:s stabilitetsavgifter.

Genom förordning av statsrådet får utfärdas närmare bestämmelser om debitering av och rapporteringsförfarandet för EU:s stabilitetsavgifter.

3 §

Överföring av EU:s stabilitetsavgifter

Verket ska årligen senast den 30 juni överföra EU:s stabilitetsavgifter som tagits ut i enlighet med 1 och 2 § till den fond som avses i EU:s resolutionsförordning, så som föreskrivs i den förordningen och avtalas i det mellanstatliga avtalet.

4 §

Hänvisning till EU:s resolutionsförordning och det mellanstatliga avtalet

Bestämmelser om målnivån för EU:s stabilitetsavgift, fastställande av betalningsandelen, uttag av en extra stabilitetsavgift och användningen av EU:s stabilitetsavgifter finns i artiklarna 69—71 i EU:s resolutionsförordning och artiklarna 3—5 i det mellanstatliga avtalet.

Resolutionsfonden

5 §

Den nationella stabilitetsavgiften och målnivån för resolutionsfonden

Värdepappersföretag ska årligen senast den 31 maj till resolutionsfonden som förvaltas av verket betala en stabilitetsavgift som fastställs i enlighet med 6 §.

Uttaget av stabilitetsavgifter hos värdepappersföretagen ska ökas så jämnt som möjligt, så att det sammanlagda beloppet senast den 31 december 2024 når upp till den målnivå som fastställts för resolutionsfonden. Målnivån ska beräknas som en andel av den sammanlagda målnivån som fastställs för värdepappersföretagen och kreditinstituten och som utgör en procent av de ersättningsberättigade insättningarna.

Resolutionsfondens målnivå ska bestämmas som en andel av den kalkylerade målnivån som avses i 2 mom. på så sätt att den motsvarar den andel som värdepappersföretagens sammanlagda skuldbelopp, med avdrag för eget kapital, utgör av det sammanlagda skuldbeloppet för alla de värdepappersföretag som betalar stabilitetsavgift och de kreditin-

stitut som betalar EU:s stabilitetsavgift, med avdrag för deras eget kapital och ersättningsberättigade insättningar.

Värdepappersföretag ska årligen betala ett belopp som motsvarar sammanlagt 10 procent av målnivån.

Om stabilitetsavgifternas belopp efter den tidsfrist som anges i 2 mom. sjunker under målnivån, ska verket ta ut stabilitetsavgifter till dess att målnivån har nåtts.

Genom förordning av statsrådet får utfärdas närmare bestämmelser om debitering av och rapporteringsförfarandet för stabilitetsavgiften.

6 §

Grunderna för fastställande av den nationella stabilitetsavgiften

Ett värdepappersföretags årliga andel av alla värdepappersföretags sammanlagda stabilitetsavgift fastställs så att dess sammanlagda skuldbelopp, med undantag för eget kapital, ställs i relation till alla de i Finland verksamma värdepappersföretagens sammanlagda skuldbelopp, med undantag för eget kapital.

Genom förordning av Europeiska kommissionen föreskrivs dessutom särskilt om hur stabilitetsavgifterna ska bestämmas.

7 §

Extra nationella stabilitetsavgifter

Om fondens tillgångar inte räcker till för att täcka förluster, kostnader eller andra utgifter som orsakats av ett värdepappersföretags resolutionsåtgärder, ska hos värdepappersföretagen tas ut extra stabilitetsavgifter i enlighet med 6 § till dess att fondens målnivå har uppnåtts. Den årliga extra stabilitetsavgiften får vara högst tre gånger större än de årliga stabilitetsavgifterna.

Verket kan besluta att helt eller delvis avstå från att ta ut extra avgifter för en tid av högst sex månader, om betalningen av stabilitetsavgiften skulle äventyra ett värdepappersföretags likviditet eller betalningsförmåga. På ansökan av ett värdepappersföretag kan betalningen skjutas upp högst två gånger.

8 §

Användning av nationella stabilitetsavgifter

Verket kan använda stabilitetsavgifter för att täcka kostnaderna för resolutionsåtgärder som avser ett värdepappersföretag. Sådana åtgärder är

1) garantier för ett sådant värdepappersföretags som är föremål för resolution, dess dotterföretags, ett i 11 kap. 1 § 1 mom. i resolutionslagen avsett egendomsförvaltningsbolags eller ett i 10 kap. 1 § 1 mom. i den lagen avsett tillfälligt instituts tillgångar eller skulder,

2) beviljande av lån till ett värdepappersföretag som är föremål för resolution, dess dotterföretag, egendomsförvaltningsbolag eller tillfälligt institut,

3) köp av egendom i ett värdepappersföretag som är föremål för resolution,

4) betalning av finansieringsandelar till ett egendomsförvaltningsbolag eller tillfälligt institut,

5) en sådan betalning till ett värdepappersföretag som är föremål för resolution som har gjorts enligt 8 kap. 5 och 6 § i resolutionslagen i stället för att skriva ned det nominella värdet av en skuld, om verket har skrivit ned värdet av skulderna och i enlighet med 5 § i det kapitlet har beslutat undanta en del av skulderna från värdenedskrivningen,

6) frivilligt lån för andra finansieringsarrangemang,

7) en kombination av åtgärder enligt 1—6 punkten.

Verket kan använda stabilitetsavgifter också för åtgärder som avses i 1 mom. om verket i enlighet med 9 kap. i resolutionslagen överlåter ett värdepappersföretag till köparen av institutets affärsverksamhet.

9 §

Resolutionsfondens deltagande i koncernresolution

Resolutionsfonden kan delta i koncernresolution av ett värdepappersföretag när villkoren i 14 kap. 13 § i resolutionslagen är uppfyllda.

10 §

Tillsyn

Finansinspektionen övervakar efterlevnaden av bestämmelserna om avgiftsskyldighet i 1 och 5 §.

5 kap.

Insättningsgaranti

1 §

Insättningsgarantifondens uppgifter

Insättningsgarantifonden som förvaltas av verket ska trygga insättningsgarantibehållaren i inlåningsbanker.

Inlåningsbankerna ska höra till insättningsgarantisystemet.

2 §

Inlåningsbankernas interna system och information till verket

Inlåningsbankerna ska ha interna system för att säkerställa kontinuerlig uppföljning av varje insättningsgarantibehållarens ersättningsberättigade insättningar och garanterade insättningar.

Inlåningsbankerna ska på begäran ge verket de uppgifter som avses i 1 mom.

3 §

Minimnivån för insättningsgarantifondens tillgångar

Insättningsgarantifondens tillgångar ska uppgå till minst ett belopp som motsvarar 0,8 procent av inlåningsbankernas garanterade insättningar.

4 §

Insättningsgarantiavgift och insättningsgarantisystemets anslutningsavgift

Om insättningsgarantifondens tillgångar sjunker under det belopp som anges i 3 § ska

inlåningsbankerna årligen till verket betala en insättningsgarantiavgift som beräknas i enlighet med 5 § och ska överföras till insättningsgarantifonden så att den når upp till miniminivån enligt 3 §. Högst 30 procent av insättningsgarantifondens miniminivå kan utgöras av inlåningsbankernas betalningsåtaganden.

En ny inlåningsbank ska betala insättningsgarantisystemets anslutningsavgift som utgör 0,8 procent av inlåningsbankens sammanlagda garanterade insättningar. Anslutningsavgiften ska i sin helhet betalas inom tio år från anslutningen så att inlåningsbanken varje år betalar minst en tiondel av den totala avgiften. Det första året ska betalas ett belopp som motsvarar minst en tiondel av det sammanlagda avgiftsbeloppet beräknat på basis av inlåningsbankens kalkylerade garanterade insättningar vid utgången av det andra kalenderåret efter anslutningsåret. Den årliga anslutningsavgiften ska ökas eller minskas i samma förhållande som beloppet av inlåningsbankens garanterade insättningar ökar eller minskar under respektive år.

Vad som föreskrivs i 2 mom. ska inte tillämpas på en inlåningsbank som bildas till följd av att inlåningsbanker som betalar insättningsgarantiavgift fusioneras eller delas eller till följd av att bankernas affärsverksamhet överläts. Om en inlåningsbank bildas till följd av fusion mellan en eller flera inlåningsbanker som betalar insättningsgarantiavgift och utländska inlåningsbanker, ska anslutningsavgiften enligt 2 mom. beräknas på basis av det sammanlagda beloppet av de utländska inlåningsbankernas garanterade insättningar.

Avgifter som en inlåningsbank betalat till fonden återbetalas inte till banken, trots att insättningsgarantifondens tillgångar överskrider miniminivån enligt 3 §.

Genom förordning av statsrådet får utfärdas närmare bestämmelser om debitering av och rapporteringsförfarandet för insättningsgarantiavgiften och anslutningsavgiften.

5 §

Insättningsgarantiavgiftens belopp

Den årliga insättningsgarantiavgiften bestäms på basis av inlåningsbankens kapital-

täckning och de garanterade insättningarna på så sätt att förhållandet mellan kapitalkravet för täckning av inlåningsbankens risker beräknade i enlighet med EU:s tillsynsförordning och kapitalbasen multipliceras med summan av bankens garanterade insättningar enligt 8 § 1 och 2 mom., varefter produkten multipliceras med koefficienten enligt 2 mom. i denna paragraf.

Den koefficient som avses i 1 mom. ska för varje år fastställas så att insättningsgarantifondens tillgångar når upp till miniminivån enligt 3 § senast det sjätte kalenderåret efter det att fondens tillgångar underskred miniminivån enligt 3 §.

Om en inlåningsbank i enlighet med EU:s tillsynsförordning står under tillsyn på grundval av sin gruppbaseade finansiella ställning, ska insättningsgarantiavgiften beräknas på basis av det gruppbaseade kapitalkravet för täckning av riskerna och den konsoliderade kapitalbasen, multiplicerat med beloppet av de till den finansiella företagsgruppen hörande kreditinstitutens garanterade insättningar.

För inlåningsbanker som hör till en sammanslutning av inlåningsbanker ska beräknas en gemensam insättningsgarantiavgift på basis av de till sammanslutningen hörande institutens i enlighet med 19 § i lagen om en sammanslutning av inlåningsbanker (599/2010) beräknade konsoliderade kapitaltäckning, som om sammanslutningen skulle vara ett kreditinstitut. Sammanslutningens centralinstitut ska till insättningsgarantifonden betala insättningsgarantiavgiften för de banker som hör till sammanslutningen. Insättningsgarantiavgiften som betalas av centralinstitutet ska fördelas mellan medlemskreditinstitutet i förhållande till kapitalkravet som beräknats i enlighet med 1 mom. Med tillstånd av verket kan insättningsgarantiavgiften fördelas också på något annat sätt.

Den totala inlåningen enligt 1 mom., kapitalbasens storlek och kapitalkravet ska beräknas på basis av det bokslut som fastställts för räkenskapsperioden före betalningen av insättningsgarantiavgiften.

Verket meddelar närmare föreskrifter om betalning av avgiften.

6 §

Tilläggsfinansiering

Om insättningsgarantifondens tillgångar inte räcker till för betalning av ersättningar kan verket ålägga inlåningsbankerna att som en extra årlig insättningsgarantiavgift betala högst ett belopp som årligen motsvarar 0,5 procent av inlåningsbankens garanterade insättningar.

Om insättningsgarantifondens tillgångar efter att en extra avgift enligt 1 mom. har tagits ut fortfarande inte räcker till för betalning av ersättningar eller att återbetala lån enligt detta moment, kan verket ålägga inlåningsbankerna att till fonden låna det belopp som saknas. Varje inlåningsbanks andel bestäms i samma förhållande som dess andel av de insättningsgarantiavgifter som ska betalas enligt 4 §. Bestämmelser om fondens upplåning finns i 3 kap. 8 §.

Om insättningsgarantifondens placeringar inte tillräckliga snabbt kan realiseras innan fonden blir ersättningsskyldig, kan fonden för högst ett år i sänder ta upp lån för att betala ersättningar i enlighet med 3 kap. 8 §.

Verket kan skjuta upp en inlåningsbanks betalnings- och utlåningsskyldighet enligt denna paragraf om det behövs för att trygga inlåningsbankens kapitaltäckning eller likviditet.

Genom förordning av finansministeriet föreskrivs närmare om villkoren för låneavtal som inlåningsbanker ska ingå enligt denna paragraf.

7 §

Användning av insättningsgarantifondens tillgångar

Insättningsgarantifondens tillgångar får inte användas för andra ändamål än betalning av ersättningar till insättare i enlighet med detta kapitel, om inte något annat följer av 2 mom. eller 14 eller 15 §.

Verket kan i stället för ett beslut som avses i 9 § 2 mom. besluta att insättningsgarantifondens tillgångar ska användas för finansiering av arrangemang varmed en inlåningsbanks insättningar överförs till en annan fin-

ländsk inlåningsbank. Verket kan fatta ett beslut som avses i detta moment efter att ha fått en anmälan som avses i 9 § 1 mom. eller verket annars konstaterar att inlåningsbanken är insolvent.

Verket kan fatta ett beslut enligt 2 mom. om verket har grundad anledning att anta att den omständigheten att ett beslut inte fattas kan leda till betalning av ersättningar till insättarna och om båda följande förutsättningar är uppfyllda:

1) antingen uppgår summan av verkets regressfordran till följd av betalning av ersättningar och verkets sammanlagda administrativa kostnader för betalning av ersättningar till ett större belopp än insättningsgarantifondens regressfordran på inlåningsbanken till följd av tillämpningen av 2 mom. eller också kommer användningen av insättningsgarantifondens tillgångar för betalning av ersättningar till insättarna i stället för en överföring av inlåningsstocken sannolikt att äventyra förtroendet för Finlands finansiella system, och

2) överföringen av insättningarna till en annan inlåningsbank har ingen väsentlig inverkan på insättarens möjligheter att använda inlåningskontot.

Vad som i 15 § föreskrivs om verkets regressrätt mot inlåningsbanker ska på motsvarande sätt tillämpas på belopp som verket har betalat till den bank som med stöd av 2 mom. tar emot insättningarna.

8 §

Garanterade insättningar

Av insättningsgarantifondens medel ersätts en insättares ersättningsberättigade insättningar i en och samma inlåningsbank, dock sammanlagt högst till ett belopp av 100 000 euro.

Trots vad som i 1 mom. föreskrivs om ersättningens maximibelopp ska en insättares fordran till fullt belopp betalas av insättningsgarantifondens medel, om insättaren på ett tillförlitligt sätt visar att fordran grundar sig på medel som insättaren har fått vid försäljning av en bostad som varit i eget bruk och att dessa medel används för anskaffning av en ny bostad för eget bruk. En förutsättning

är dessutom att de medel som insättaren har fått vid försäljning av bostaden har satts in på konto i en inlåningsbank högst sex månader före den dag då banken på det sätt som avses i 9 § har underlåtit att betala insättarens garanterade insättning. Detta villkor anses ha uppfyllts även om insättningen registreras på insättarens konto först efter den tidpunkt som avses i 9 §. Om inte något annat kan visas anses inlåningsbanken ha underlåtit att betala insättarens tillgodohavande på det sätt som avses i detta moment den dag då denne gjort en anmälan enligt 9 § 1 mom. eller en dag som infaller före det och då verket av en annan insättare fått en anmälan enligt det momentet, utifrån vilken verket fattat ett beslut enligt 2 mom. i den paragrafen.

Trots vad som föreskrivs ovan i denna paragraf har en insättare som inte använt sitt konto på 24 månader inte rätt till ersättning, om ersättningsbeloppet är mindre än verkets kostnader för utbetalning av ersättningen.

Om insättaren redan tidigare i enlighet med 1 och 2 mom. har fått ersättning för sina tillgodohavanden ur fonden, ska insättarens tillgodohavanden i samma inlåningsbank ersättas av fondens medel endast till den del som tillgodohavandena är baserade på medel som har satts in på banken efter att ersättning som avses i detta moment har betalats ut.

Vid tillämpningen av denna paragraf ska inlåningsbanker som hör till en sammanslutning av inlåningsbanker betraktas som en inlåningsbank.

I 11 kap. i lagen om investeringstjänster föreskrivs om betalning av ersättningar ur ersättningsfonden för investerarskydd.

9 §

Betalningsskyldighetens inträde

Om en inlåningsbank inte har betalat ostridiga ersättningsberättigade insättningar som förfallit till betalning, kan insättaren göra en anmälan om saken till verket.

Verket ska inom fem arbetsdagar från en anmälan som avses i 1 mom. eller efter att ha fått kännedom om att en inlåningsbank genom beslut av en domstol eller någon annan myndighet har konstaterats vara betalningsförmögen, bestämma om insättningarna ska ersättas ur insättningsgarantifonden.

En förutsättning för betalningsskyldighet är att orsaken till att ett tillgodohavande som avses i 1 mom. inte har betalats ut, enligt vad som utretts, är att banken har betalnings- eller andra ekonomiska svårigheter och att svårigheterna enligt verkets bedömning inte är tillfälliga. Verket ska fatta ett beslut enligt denna paragraf i samråd med Finansinspektionen och Finlands Bank.

Verket ska vid bedömningen av om svårigheter som avses i 2 mom. är tillfälliga beakta de kreditinstituts inbördes ansvar som hör till en sammanslutning som avses i 5 kap. i lagen om en sammanslutning av inlåningsbanker.

När verket har fattat ett beslut enligt 2 mom. ska det underrätta den inlåningsbank som beslutet avser, dess insättare, finansministeriet och Finansinspektionen samt, om inlåningsbanken hör till en säkerhetsfond som avses i 13 kap. i kreditinstitutslagen, också säkerhetsfonden om beslutet. Om banken har en filial i utlandet ska dessutom tillsynsmyndigheten och insättningsgarantifonden i den stat där filialen har sitt säte underrättas om beslutet. Verket ska dessutom genom en offentlig kungörelse meddela vilka åtgärder insättarna ska vidta för att trygga sina tillgodohavanden. Kungörelsen ska publiceras på finska och svenska i de största dagstidningarna inom inlåningsbankens verksamhetsområde.

För verkställande av verkets beslut enligt 2 mom. ska inlåningsbanken underrätta verket om insättarna och deras insättningar som ska ersättas enligt 8 §. Verket får lämna ut information endast till sådana myndigheter som enligt 15 kap. 14 § i kreditinstitutslagen har rätt att få sekretessbelagd information.

10 §

Utbetalning av ersättningar

Insättningsgarantifonden ska utan särskild ansökan till insättarna betala ut ersättning enligt 8 § inom sju arbetsdagar från verkets beslut enligt 9 §, om inte något annat följer av 2 mom. Om inlåningsbanken före ett beslut som avses i 9 § har försatts i likvidation eller konkurs, ska tidsfristen enligt detta moment räknas från beslutet om likvidationen eller konkursen.

Verket kan besluta att en tilläggstid på

högst tre månader ska beviljas för utbetalning av ersättningar, om

- 1) insättarens rätt till ersättning är oklar,
- 2) insättarens rätt att förfoga över insättningen har begränsats genom ett myndighetsbeslut,
- 3) kontot inte har använts på 24 månader,
- 4) insättarens fordran betalas till fullt belopp enligt 8 § 2 mom., eller om
- 5) det är fråga om en insättning i en utländsk filial enligt 11 §.

Om verket inte har den information om en insättare som behövs för utbetalning av ersättning inom den tid som föreskrivs i 1 eller 2 mom., ska verket inom den tid som anges i 2 mom. deponera ersättningen hos regionförvaltningsverket, med iakttagande av vad som föreskrivs i lagen om deponering av pengar, värdeandelar, värdepapper eller handlingar som betalning eller till befrielse från annan fullgörelseskyldighet (281/1931).

Ersättningen ska betalas i euro eller, om insättningen har gjorts i en inlåningsbanks utländska filial, i valutan i den stat där filialen har sitt säte. Om kontovalutan inte är euro eller valutan i den stat där filialen har sitt säte kan ersättningen betalas i kontovalutan eller i euro. Ersättningen ska omvandlas till euro enligt kursen den dag då verket i enlighet med 9 § beslutar om ersättningskyldigheten.

11 §

Ersättningar till filialers insättare

Om en inlåningsbank har en filial i en annan EES-stat, ska verket be insättningsgarantifonden i den staten ge filialens insättare den information som behövs för utbetalning av ersättningar samt betala ut ersättningarna. Verket ska ge den andra EES-statens insättningsgarantifond behövliga uppgifter och anvisningar och ställa behövliga tillgångar till dess förfogande.

Om en inlåningsbank från en annan EES-stat har en filial i Finland, ska verket på begäran av insättningsgarantifonden i inlåningsbankens hemstat ge filialens insättare den information som behövs för utbetalning av ersättningar och till dem betala ersättningar i enlighet med de anvisningar som insättningsgarantifonden i inlåningsbankens

hemstat har gett, om den nämnda myndigheten till verkets förfogande har ställt de tillgångar som behövs för utbetalning av ersättningarna.

Verket kan trots denna bestämmelse med den myndighet som ansvarar för insättningsgarantin i den andra EES-staten komma överens om att den information som avses i denna paragraf ska lämnas och ersättningarna betalas ut på något annat sätt, om det inte försämrar insättarnas ställning.

12 §

Hur insättningsgarantin påverkas av att en inlåningsbanks koncession återkallas

När Finansinspektionen med stöd av 26 § i lagen om Finansinspektionen beslutar återkalla en inlåningsbanks koncession kan den för verket lägga fram ett förslag om att insättningarna ska ersättas i enlighet med denna lag.

13 §

Hur insättningsgarantin påverkas av att inlåningsstocken överförs

Trots vad som i 8 § 1 mom. föreskrivs om ersättningens maximibelopp betalas ersättning med stöd av det lagrummet för en insättning som överförts till en annan inlåningsbank till följd av fusion, delning eller överlåtelse av affärsverksamhet, till samma belopp som före överföringen, om inte något annat följer av 2 mom.

Bestämmelserna i 1 mom. tillämpas på infordringsbara insättningar under tre månader från registreringen av verkställigheten av en fusion, delning eller överföring av affärsverksamhet.

Om insättningarna i en inlåningsbank till följd av bankens fusion eller delning, överlåtelse av affärsverksamheten eller flyttning av sätet, helt eller delvis ska ersättas ur en annan EES-stats insättningsgarantifond, ska verket till denna överlämna en mot de överförda insättningarna svarande andel av de insättningsgarantiavgifter som under de senaste 12 månaderna före registreringen av fusionen, delningen, överlåtelsen av affärsverksamhe-

ten eller flyttningen av sätet har tagits ut hos inlåningsbanken, med undantag för extra insättningsgarantiavgifter som avses i 6 §.

Inlåningsbanken ska senast sex månader före överföringen av insättningarna enligt 1 mom. underrätta verket och insättningsgarantifonden i den EES-stat som avses i 3 mom.

Inlåningsbanken är skyldig att betala insättningsgarantiavgifter enligt 4 och 6 § till dess att fusionen, delningen, överlåtelsen av affärsverksamheten eller flyttningen av sätet har registrerats.

I lagen om affärsbanker och andra kreditinstitut i aktiebolagsform (1501/2001), i sparbankslagen (1502/2001) och i lagen om andelsbanker och andra kreditinstitut i andelslagsform (423/2013) föreskrivs om insättarnas rätt att säga upp insättningar i sådana fall som avses i denna paragraf.

14 §

Insättningsgarantifondens resolutionsfinansiering

Verket kan besluta att insättningsgarantifondens medel ska användas till resolutionsfinansiering i samband med

1) nedskrivning av finansiella instruments nominella värde, i fråga om förluster för garanterade insättningar högst med ett belopp som motsvarar värdeminskningen och för vilka verket skulle ha ansvarat på motsvarande sätt som i fråga om andra borgenärer med samma förmånsrätt, om inlåningsbanken hade försatts i konkurs,

2) andra resolutionsåtgärder än i samband med nedskrivning av finansiella instruments nominella värde, högst till beloppet av förlusterna för garanterade insättningar och för vilka verket skulle ha ansvarat på motsvarande sätt som i fråga om andra borgenärer med samma förmånsrätt, om inlåningsbanken hade försatts in konkurs.

Utbetalning som avses i 1 mom. ska ske kontant.

Insättningsgarantifondens tillgångar kan användas högst till det nettoförlustbelopp som fonden skulle ha ansvarat för om inlåningsbanken hade försatts i konkurs.

När verket beslutar skriva ned det nominella värdet på skulden får insättningsgaranti-

fondens tillgångar inte användas för rekapitalisering av inlåningsbanken eller för finansiering av ett tillfälligt institut.

Om de inlutna insättningsgarantiavgifternas andel av nettoförlusterna är större än den andel som resolutionsfonden skulle ha täckt vid inlåningsbankens konkurs, ska verket överföra en andel som motsvarar skillnaden till insättningsgarantifonden.

Om en inlåningsbank är föremål för resolution och dess garanterade insättningar ska överföras till en annan inlåningsbank, har insättarna inte rätt att få ersättning ur insättningsgarantifonden för den del av insättningarna i inlåningsbanken under resolution som inte överförs, om de överförda tillgångarna uppnår eller överstiger den maximala skyddsnivå som avses i 3 mom.

15 §

Verkets regressrätt

Verket får mot en inlåningsbank regressrätt till det belopp varmed inlåningsbankens insättningar har ersatts ur insättningsgarantifonden eller i övrigt använts för resolutionsfinansiering i enlighet med 14 §. De medel som har återkrävts hos inlåningsbanken ska med ränta överföras till insättningsgarantifonden. I fråga om räntan på regressfordringar tillämpas 7 och 12 § i räntelagen (633/1982). Verket kan helt eller delvis avstå från en fordran som avses i denna paragraf, om betalning av fordran skulle äventyra inlåningsbankens finansiella verksamhetsförutsättningar.

Regressfordringar som avses i denna paragraf har vid inlåningsbankens konkurs samma förmånsrätt som den insättning som har ersatts skulle ha haft.

16 §

Samarbete med andra EES-staters insättningsgarantifonder

Verket ska samarbeta och i tillräcklig utsträckning utbyta information med insättningsgarantifonderna i de EES-stater där en inlåningsbank eller en annan EES-stats inlåningsbank som har en filial i Finland bedriver verksamhet.

Verket ska för sin del medverka till att samarbetsprinciperna och samarbetsförfarandena vid behov fastställs i ett skriftligt tillsynsprotokoll som ska undertecknas av samtliga insättningsgarantifonder som avses i 1 mom.

17 §

Rapporteringskyldighet till Europeiska bankmyndigheten

Verket ska årligen senast den 31 mars till Europeiska bankmyndigheten rapportera det sammanlagda beloppet av garanterade insättningar samt insättningsgarantifondens tillgångar vid utgången av det föregående året.

18 §

Inlåningsbankernas informationsskyldighet

En inlåningsbank ska i tillräcklig utsträckning informera sina insättare om insättningsgarantin samt om ändringar i tidigare givna uppgifter. Genom förordning av finansministeriet utfärdas närmare bestämmelser om uppgifter som ska ges.

19 §

Tillsyn

Finansinspektionen övervakar att detta kapitel och med stöd av det utfärdade bestämmelser och föreskrifter efterlevs i inlåningsbankerna.

Finansinspektionen ska utan dröjsmål meddela verket om den i en inlåningsbank observerar betydande brister när det gäller efterlevnaden av bestämmelserna i detta kapitel.

6 kap.

Fondens bokslut och revision

1 §

Fondens bokslut och revision

Fondens räkenskapsperiod är ett kalenderår.

Verket ska upprätta ett separat bokslut över fondens verksamhet. Resolutionsfonden

och insättningsgarantifonden ska behandlas separat i bokslutet.

Finansministeriet ska årligen för revisionen av fondens förvaltning, ekonomi och räkenskaper tillsätta två revisorer som ska vara antingen revisorer som är godkända av Centralhandelskammaren eller revisorer inom den offentliga förvaltningen och ekonomin.

Revisorerna ska granska fondens förvaltning, bokföring och bokslut. Revisorerna ska för varje räkenskapsperiod avge en revisionsberättelse som ska innehålla yttranden särskilt om

1) huruvida bokslutet är upprättat i enlighet med de bestämmelser och föreskrifter som gäller för upprättande av bokslut,

2) huruvida bokslutet ger riktiga och tillräckliga uppgifter om resultatet av fondens verksamhet och om dess ekonomiska ställning,

3) huruvida fondens förvaltning och verksamhet har skötts i enlighet med gällande bestämmelser och föreskrifter,

4) fastställande av bokslutet,

5) disponering av fondens resultat på det sätt som verket föreslagit.

När revisionen har verkställts ska revisorerna i bokslutet göra en anteckning om detta, med en hänvisning till revisionsberättelsen, samt med ett yttrande om huruvida bokslutet har upprättats i enlighet med god bokförings- sed. Om en revisor under räkenskapsperioden finner att det finns skäl till betydande anmärkningar i fråga om fondens förvaltning och ekonomi, ska finansministeriet omedelbart underrättas om saken. Verket och fonden är skyldiga att vid behov bistå revisorn vid verkställandet av revisionen.

2 §

Fastställande av fondens bokslut

Fondens bokslut ska fastställas av finansministeriet, som i det sammanhanget beslutar om de åtgärder som fondens bokslut och revisionsberättelsen samt de övriga utredningar och bedömningar om verkets ekonomi, verksamhet och resultat som ministeriet inhämtat ger anledning till. Finansministeriet ska senast den 30 april efter räkenskapsåret besluta om fastställande av fondens bokslut.

3 §

Fondens årsberättelse

Utöver vad som i 21 a § i lagen om statsbudgeten (423/1988) föreskrivs om bokföringen, redovisningen och bokslutet hos statliga fonder utanför budgeten, ska resolutionsfondens och insättningsgarantifondens verksamhet behandlas separat i fondens årsberättelse. Av årsberättelsen ska framgå respektive fonds inkomster och utgifter under kalenderåret samt dess tillgångar och skulder vid räkenskapsperiodens utgång.

4 §

Statens revisionsverks granskningsrätt

I 2 § i lagen om statens revisionsverk (676/2000) föreskrivs om statens revisionsverks rätt att granska fonden.

7 kap.

Särskilda bestämmelser

1 §

Samarbete med finansministeriet, Finlands Bank och Finansinspektionen samt med övriga myndigheter

Verket ska samarbeta med finansministeriet, Finlands Bank och Finansinspektionen vid planeringen och beredningen av resolutionsåtgärder enligt resolutionslagen, vid uppföljningen av beslut samt vid fastställande av insättningsgarantiavgifter, stabilitetsavgifter och av EU:s stabilitetsavgifter.

Verket ska dessutom samarbeta med övriga inhemska myndigheter och med resolutionsnämnden.

2 §

Rätt att få information

Verket har, trots vad som i lagen om offentlighet i myndigheternas verksamhet (621/1999) eller någon annanstans i lag föreskrivs om sekretess i fråga om information, rätt att utan dröjsmål från Finlands Bank och

Finansinspektionen samt från övriga myndigheter få all information som är nödvändig för skötseln av verkets uppgifter.

Verket har dessutom, trots vad som i lagen om offentlighet i myndigheternas verksamhet eller någon annanstans i lag föreskrivs om sekretess i fråga om information, rätt att utan dröjsmål från Finlands Bank och Finansinspektionen få information som kan ha märkbar betydelse för stabiliteten på finansmarknaden eller annars för finansmarknadens utveckling eller orsaka betydande störningar i det finansiella systemets funktion.

3 §

Informationsskyldighet

Utöver vad som föreskrivs i lagen om offentlighet i myndigheternas verksamhet ska verket, trots sekretessbestämmelserna, utan dröjsmål till finansministeriet, Finlands Bank och Finansinspektionen överlämna information som den innehar om ärenden som enligt verkets bedömning kan ha märkbar betydelse för stabiliteten på finansmarknaden eller för finansmarknadens utveckling, orsaka betydande störningar i det finansiella systemets funktion eller påverka kontinuiteten i kreditinstitutens eller värdepappersföretagens verksamhet.

Utöver vad som föreskrivs i lagen om offentlighet i myndigheternas verksamhet ska verket, trots sekretessbestämmelserna, utan dröjsmål till andra myndigheter än de som avses i 1 mom. överlämna information som är nödvändig för utförande av deras lagstadgade uppgifter, om inte något annat följer av denna eller någon annan lag.

4 §

På finansmarknaden verksamma juridiska personers informationsskyldighet

En på finansmarknaden verksam juridisk person och fysiska personer i dess anställning ska, trots sekretessbestämmelserna, utan obefogat dröjsmål på begäran ge verket information och utredningar som är nödvändiga för att verket ska kunna sköta sina uppgifter enligt denna lag eller resolutionslagen.

5 §

Vite

Om en juridisk person som är verksam på finansmarknaden eller en fysisk person i dess anställning underlåter att iaktta föreskrifter eller förbud som verket har utfärdat med stöd av denna lag eller resolutionslagen, kan verket genom sitt beslut ålägga den juridiska personen att fullgöra sina skyldigheter, om försummelsen inte är obetydlig. Verket kan förena beslutet med vite.

6 §

Överklagande

Verkets beslut med stöd av denna lag får överklagas genom besvär hos Helsingfors förvaltningsdomstol.

Verket har rätt att genom besvär överklaga ett beslut av Helsingfors förvaltningsdomstol varmed förvaltningsdomstolen har ändrat eller upphävt verkets beslut. Bestämmelser om överklagande finns i övrigt i förvaltningsprocesslagen (586/1996).

Verkets beslut ska iaktas trots att det överklagats, om inte besvärsmyndigheten bestämmer annorlunda eller något annat föreskrivs någon annanstans i lag.

7 §

Verkställighet av vite

Vite jämte ränta som har dömts ut i enlighet med denna lag är direkt utsökningsbar. Bestämmelser om indrivning av vite finns i lagen om verkställighet av skatter och avgifter (706/2007).

8 §

Dröjsmålsränta på stabilitetsavgift och insättningsgarantiavgift samt indrivning i utsökningsväg

Om en stabilitetsavgift eller insättningsgarantiavgift inte betalas i tid ska dröjsmålsränta betalas enligt 4 § 1 mom. i räntelagen.

Stabilitetsavgifter och insättningsgarantiavgifter som har bestämts med stöd av denna

lag får jämte ränta drivas in utan dom eller beslut i enlighet med lagen om verkställighet av skatter och avgifter.

9 §

Ordningsavgift

En ordningsavgift påförs för försummelse att iaktta eller överträdelse av de bestämmelser som avses i 38 § 1 mom. i lagen om Finansinspektionen och dessutom av 4 kap. 1 § i denna lag om skyldighet att betala EU:s stabilitetsavgift och av 5 § i det kapitlet om skyldighet att betala nationell stabilitetsavgift samt av 5 kap. 4 § i denna lag om skyldighet att betala insättningsgarantiavgift.

10 §

Påförande och verkställighet av administrativa påföljder

I 4 kap. i lagen om Finansinspektionen föreskrivs hur administrativa påföljder påförs, offentliggörs, verkställs och behandlas i marknadsdomstolen.

8 kap.

Ikraftträdande och övergångsbestämmelser

1 §

Ikraftträdande

Denna lag träder i kraft den 1 januari 2015.

Innan denna lag träder i kraft kan finansministeriet vidta åtgärder som behövs för utnämning av verkets överdirektör och dennes ställföreträdare samt för organisering av verksamheten i övrigt.

Finansministeriet ska sköta verkets uppgifter enligt denna lag till dess att verket blir funktionsdugligt, dock högst till den 1 januari 2016.

2 §

Övergångsbestämmelser

Med avvikelse från 5 kap. 10 § 1 mom. ska ersättningar betalas ut inom längst

1) 20 arbetsdagar till och med den 31 december 2018,

2) 15 arbetsdagar från och med den 1 januari till och med den 31 december 2019.

Med avvikelse från 1 mom. ska till insättare från och med den 1 januari 2016 i ersättning senast den femte arbetsdagen efter den tidsfrist som avses i 5 kap. 10 § 1 mom. betalas 1 000 euro eller ett mindre belopp som insättaren kräver, dock högst det maximalbelopp som med stöd av 5 kap. 8 § ska betalas till en insättare, om denne kräver detta före utgången av den sist nämnda tidsfristen och lägger fram en tillräcklig motivering med hänsyn till sin personliga ekonomiska ställning.

En inlåningsbank ska till verket betala en årlig insättningsgarantiavgift som ska användas så att insättningsgarantifonden når upp till den miniminivå som föreskrivs i 5 kap. 3 §. De årliga avgifterna ska betalas senast den sista juni varje kalenderår. Insättningsgarantifondens målnivå ska uppnås senast den 3 juli 2024.

Verket ska se till att åtaganden som har samband med insättningsgarantifondens uppgifter och egendom som eventuellt överförs vederbörligen överförs till verket och fonden senast den 31 december 2015 så som föreskrivs i denna lag och i kreditinstitutslagen.

Anställningsförhållandet för insättningsgarantifondens ombudsman ombildas till ett tjänsteförhållande när denna lag träder i kraft.

En avgiftsskyldigs andel av den årliga stabilitetsavgiften enligt 4 kap. ska år 2015 be-

räknas som en andel av dess sammanlagda skulder, med undantag för eget kapital, och garanterade insättningar i förhållande till det sammanlagda beloppet av alla finländska kreditinstituts skulder, med undantag för eget kapital och garanterade insättningar. De avgiftsskyldiga ska år 2015 betala ett belopp som motsvarar 0,1 procent av det sammanlagda beloppet av de finländska kreditinstitutens garanterade insättningar. Med avvikelse från 4 kap. 1 § och 5 § 1 mom. ovan ska kreditinstitut och värdepappersföretag betala den stabilitetsavgift som tas ut för 2015 samt EU:s stabilitetsavgift senast den 31 december 2015.

Vad som föreskrivs i 4 kap. 8 § ska år 2015 tillämpas också på avgiftsskyldiga.

Enligt vad som i statsbudgeten för 2015 beslutas kan medel överföras till stabilitetsfonden för vidareöverföring som EU:s stabilitetsavgift till EU:s gemensamma resolutionsfond, såsom finansministeriet närmare bestämmer.

Verket ska beakta bankskatt som med stöd av lagen om tillfällig bankskatt (986/2012) influiter under den tid lagen varit i kraft och som överförts till stabilitetsfonden när verket fastställer stabilitetsavgifter enligt 4 kap. på så sätt att de avgiftsskyldigas stabilitetsavgift från och med år 2015 minskas. När stabilitetsavgiften bestäms ska bankskatten från och med år 2015 räknas de skattskyldiga instituten till godo i samma förhållande som de har betalat bankskatt så länge som de medlen räcker till.

Helsingfors den 19 december 2014

Republikens President
SAULI NIINISTÖ

Finansminister *Antti Rinne*